07/03/2023

Ο Όσιος Παΐσιος για τον αιφνίδιο θάνατο, για τα παιδιά που πεθαίνουν, γι’ αυτούς που δολοφονούνται…

/ Ορθόδοξες Προβολές

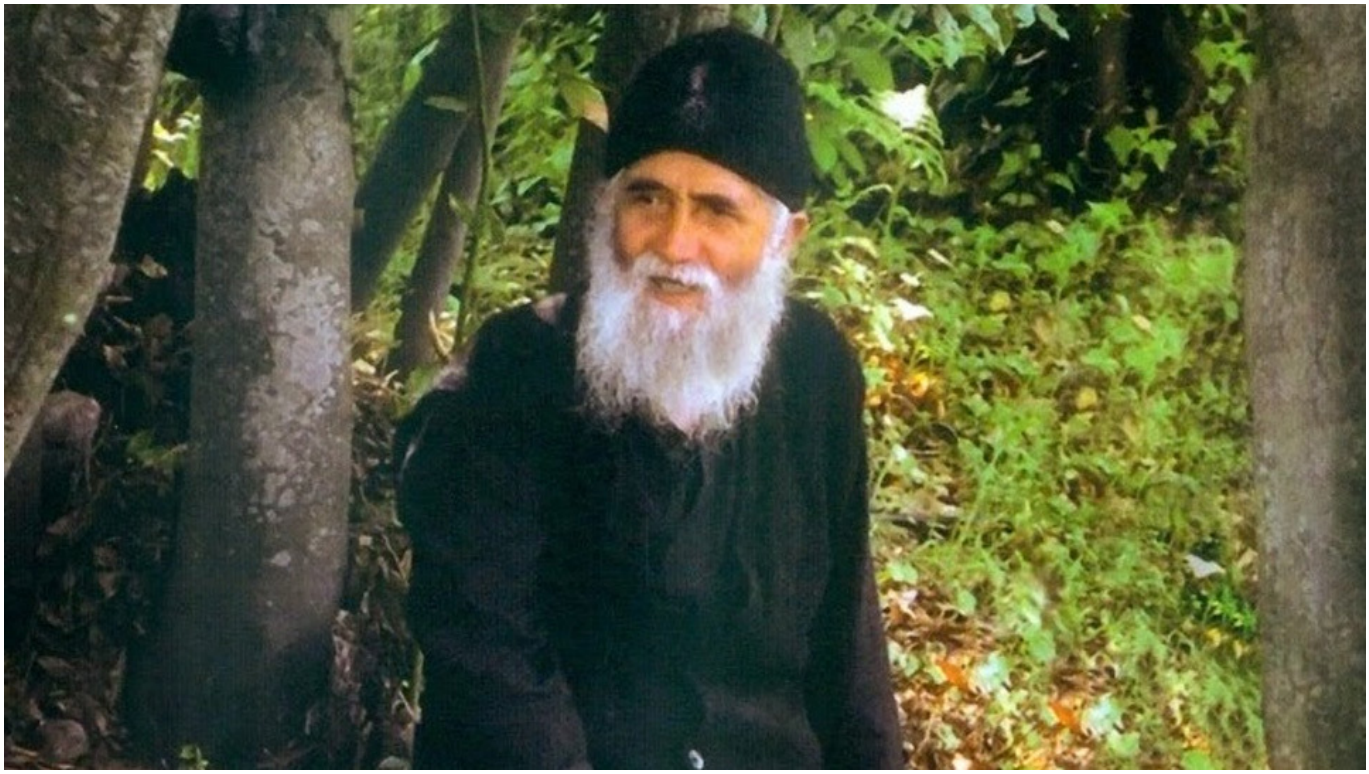

***Όσιος Παΐσιος** Αγιορείτης (1924-1994).*

Πόση δύναμη χρειάζονται, Γέροντα, οι άνθρωποι, για να αντιμετωπίσουν τον αιφνίδιο θάνατο!

– Άμα έχουν συλλάβει το βαθύτερο νόημα της ζωής, βρίσκουν την δύναμη να αντιμετωπίσουν τον θάνατο, γιατί τον αντιμετωπίζουν πνευματικά. Με τα μηχανάκια πόσα παιδιά καταστρέφονται! Πόσα παλληκάρια σκοτώνονται με τις μοτοσυκλέτες! Σηκώνουν την μοτοσυκλέτα πίσω στην μία ρόδα, οπότε εύκολα τουμπάρουν και σπάζουν το κεφάλι τους. Το θεωρούν κατόρθωμα ποιος θα σηκώση την μοτοσυκλέτα περισσότερο! «Κρατούσα, λέει, σούζα την μοτοσυκλέτα στην πίσω ρόδα και τουμπάρισα». Ο διάβολος, βλέπεις, τι τους βάζει να κάνουν, για να χτυπήσουν στο κεφάλι; Γιατί αλλιώς, ακόμη κι αν είχαν κάποιο ατύχημα, μπορεί να χτυπούσαν αλλού και να μη σακατεύονταν. Για να επιτρέψη όμως ο Θεός την κακία του διαβόλου ή την απροσεξία του άλλου, σημαίνει ότι θα βγη κάτι καλό.

Τότε, Γέροντα, γιατί η Εκκλησία μας εύχεται «υπέρ του διαφυλαχθήναι» από αιφνίδιο θάνατο;

– Εκείνο είναι άλλο. Ζητά από τον Θεό να μη μας βρη ο θάνατος ανέτοιμους.

Γέροντα, μια μητέρα είναι απαρηγόρητη, γιατί το παιδί της πηγαίνοντας στην δουλειά σκοτώθηκε σε τροχαίο.

– Πες της: «Από κακότητα χτύπησε ο οδηγός το παιδί σου; Όχι. Εσύ, για να σκοτωθή το έστειλες στην δουλειά; Όχι. Να πης λοιπόν 'δόξα Σοι ο Θεός', γιατί μπορεί να γινόταν ένα αλητάκι και ο Θεός το πήρε στην κατάλληλη ώρα. Τώρα είναι ασφαλισμένο στον Ουρανό. Τι κλαις; Ξέρεις ότι βασανίζεις το παιδί με το κλάμα; Θέλεις να βασανίζεται το παιδί σου η να χαίρεται; Φρόντισε να βοηθήσης τα άλλα παιδιά που έχεις και είναι μακριά από τον Θεό. Γι' αυτά να κλαις».

*Να, και χθες ήρθε μια μητέρα με κλάματα και μου είπε: «Μου πήρε ο Θεός το μονάκριβο παιδί μου», και τα έβαζε με τον **Θεό**. «Αν το καλοσκεφθής, της είπα, σε τίμησε ο Θεός. Το πήρε κοντά Του αγγελούδι, βαπτισμένο όπως ήταν. Αυτό είναι αγγελούδι και εσύ τα βάζεις με τον Θεό; Αυτό θα βρης μεθαύριο να πρεσβεύη στον Θεό». Μετά που μου μίλησε για την ζωή της, είπε πως μπορούσε να έχη πολλά παιδιά, αλλά, όταν ήταν νέα, δεν ήθελε να έχη παιδιά.*

*Πόσες μητέρες προσεύχονται και ζητούν να είναι τα παιδιά τους κοντά στον **Θεό** ! «Δεν ξέρω, λένε, τι θα κάνης, Θεέ μου, θέλω να σωθή το παιδί μου· να είναι κοντά Σου». Αν τυχόν όμως ο Θεός δη ότι το παιδί θα παραστρατήση, ότι πηγαίνει στην καταστροφή και δεν υπάρχει άλλος τρόπος να σωθή, το παίρνει με αυτόν τον τρόπο. Επιτρέπει λ.χ. έναν μεθυσμένο να το χτυπήση με το αυτοκίνητο και να το σκοτώση, και έτσι το παίρνει κοντά Του. Αν υπήρχε περίπτωση να γίνη καλύτερο,*

θα έφερνε ένα εμπόδιο να αποφύγη το ατύχημα.
Μετά ξεμεθάει και αυτός που χτύπησε το παιδί, έρχεται σε συναίσθηση και σε όλη του την ζωή τον πειράζει η συνείδησή του. «Εγκλημάτησα», λέει, και παρακαλεί συνέχεια τον Θεό να τον συγχωρήση. Σώζεται και αυτός. Η ***μάνα*** *πάλι με τον πόνο της συμμαζεύεται, σκέφτεται τον θάνατο και ετοιμάζεται για την άλλη ζωή, οπότε σώζεται και αυτή. Βλέπετε πως οικονομάει ο Θεός από την προσευχή της μάνας να σώζωνται ψυχές; Αν όμως οι μητέρες δεν το καταλαβαίνουν αυτό, τα βάζουν με τον Θεό! Τι τραβάει και ο Θεός με εμάς!*

Όταν κανείς παύη να αντιμετωπίζη τα πράγματα κοσμικά, βρίσκει ανάπαυση. Γιατί, πως είναι δυνατόν ο άνθρωπος να παρηγορηθή αληθινά, αν δεν πιστέψη στον Θεό και στην αληθινή ζωή, την μετά θάνατον, την αιώνια;

Τον καιρό που ήμουν στο ***Μοναστήρι του Στομίου****, ζούσε στην Κόνιτσα μια χήρα γυναίκα, που πήγαινε συνέχεια στο Κοιμητήρι και έσκουζε ώρες ολόκληρες. Τους αναστάτωνε όλους με τις φωνές της. Χτυπιόταν, χτυπούσε το κεφάλι της στην πλάκα του τάφου! Όλο τον πόνο της τον έβγαζε εκεί. Πήγαιναν, την έπαιρναν από εκεί και αυτή ξαναγύριζε. Αυτό γινόταν για χρόνια. Ο άνδρας της είχε σκοτωθή από τους Γερμανούς και η κόρη της, λίγα χρόνια μετά τον θάνατο του πατέρα, μόλις έγινε δεκαεννιά χρονών, πέθανε από καρδιά και είχε μείνει μόνη της η φουκαριάρα.*

Αν το δη κανείς αυτό εξωτερικά, θα πη: «Γιατί να το επιτρέψη ο Θεός;». Και αυτή έτσι εξωτερικά το αντιμετώπιζε και δεν μπορούσε να παρηγορηθή. Μια φορά που πήγα να δω τι συμβαίνει, μου έλεγε: «Γιατί ο Θεός το έκανε αυτό; Ο άνδρας μου σκοτώθηκε στον πόλεμο. Είχα μια κόρη, μου την πήρε και αυτή...». Έλεγε – έλεγε, τα έβαζε με τον Θεό.
Αφού την άφησα να ξεσπάση λίγο, της είπα: «Να σου πω κι εγώ κάτι. Τον άνδρα σου τον ήξερα· ήταν πολύ καλός. Σκοτώθηκε στον πόλεμο για την Πατρίδα, πάνω στο ιερό καθήκον. Ο Θεός δεν θα τον αφήση. Μετά σου άφησε την κόρη σου για λίγα χρόνια κοντά σου, οπότε είχες μια παρηγοριά. Έπειτα όμως, επειδή ίσως θα ξέφευγε η κοπέλα, την πήρε ο Θεός σ' αυτήν την καλή κατάσταση που βρισκόταν, για να την σώση».

Αυτή, ενώ ο άνδρας της ήταν πολύ ήσυχος, ήταν λίγο κοσμική. Δεν της είπα φυσικά ότι «εσύ ήσουν κοσμική», αλλά την ρώτησα: «Τώρα, εσύ, τι σκέφτεσαι; Αγαπάς τον κόσμο;». «Δεν θέλω να δω τίποτε και κανέναν», μου λέει. «Βλέπεις, της λέω, τώρα και για σένα ο κόσμος πέθανε. Ο πόνος σε βοηθάει και δεν σε ενδιαφέρει τίποτε το κοσμικό. Έτσι μεθαύριο θα είστε όλοι μαζί στον Παράδεισο. Τέτοια τιμή ο Θεός σε ποιον την έχει κάνει; Το καταλαβαίνεις;». Μετά από αυτήν την συζήτηση σταμάτησε να πηγαίνη στο Κοιμητήρι. Μόλις βοηθήθηκε να συλλάβη το βαθύτερο νόημα της ζωής, ησύχασε.

Γέροντα, άκουσα ότι, όταν κάποιος δολοφονήται, εξιλεώνεται, γιατί παίρνει τις αμαρτίες του ο δολοφόνος.

– Έχει ελαφρυντικά κατά κάποιον τρόπο. Μπορεί να πη στον Θεό: «Εγώ θα μετανοούσα, αλλά αυτός με σκότωσε». Έτσι θα πέση το βάρος στον δολοφόνο. Μερικοί που δεν τους κόβει λένε: «Αν υπήρχε Θεός, δεν θα άφηνε να γίνωνται συνέχεια εγκλήματα· θα τιμωρούσε τους εγκληματίες». Δεν καταλαβαίνουν ότι ο Θεός αφήνει τους εγκληματίες να ζήσουν, για να είναι αναπολόγητοι την ημέρα της Κρίσεως, που δεν μετανόησαν, παρόλο που τους έδωσε χρόνια, για να μετανοήσουν, ενώ εκείνους που σκοτώνονται θα τους τακτοποιήση.

Πηγή: pemptousia.gr / *Επιμέλεια Στέλιος Κούκος / Από το βιβλίο του Γέροντος Παϊσίου Αγιορείτου, (νυν οσίου Παϊσίου), «Οικογενειακή Ζωή», Λόγοι δ', έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης.*